

UZASADNIENIE

J. T. została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 26.01.2010 roku do 20.02.2014 roku w T. M., woj. (...) działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła J. W. (1) oraz (...) s.p. jawna oraz D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wprowadzając w błąd co do faktycznego posiadacza rachunku bankowego w ten sposób, że wskazała celem przekazania darowizny pieniężnej na rzecz placówki opiekuńczo-wychowawczej (...) w L. swój prywatny rachunek bankowy nr (...) informując, że jest to rachunek bankowy należących do placówki opiekuńczo-wychowawczej Rodzinnego Domu Dziecka w L. czym wyłudziła:

- w dniu 26.01.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 09.02.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 13.04.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 07.05.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 21.06.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 03.08.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 08.09.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 08.12.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 25.12.2010 roku kwotę 100 złotych od D. B.;
- w dniu 10.01.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 4.04.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 6.06.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 02.11.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 07.12.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 05.01.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 02.03.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 21.06.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 02.07.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 10.08.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 26.11.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 19.12.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 21.05.2013 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;

- w dniu 12.12.2013 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 20.02.2014 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 29.04.2011 roku w Starostwie Powiatowym w T. złożyła oświadczenie majątkowe za rok 2010 będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w którym zataiła pełną kwotę otrzymanych darowizn w wysokości 8100 złotych na prywatny rachunek bankowy wskazując obok dochodów z tytułu zatrudnienia i renty rodzinnej jako inne źródła kwotę 659 złotych

tj. o czyn z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

III. w dniu 30.04.2012 roku w Starostwie Powiatowym w T. złożyła oświadczenie majątkowe za rok 2011 będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w którym zataiła kwotę otrzymanych darowizn w wysokości 5000 złotych na prywatny rachunek bankowy

tj. o czyn z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

IV. w dniu 29.04.2013 roku w Starostwie Powiatowym w T. złożyła oświadczenie majątkowe za rok 2012 będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w którym zataiła kwotę otrzymanych darowizn w wysokości 5500 złotych na prywatny rachunek

tj. o czyn z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

V. w dniu 29.04.2014 roku w Starostwie Powiatowym w T. złożyła oświadczenie majątkowe za rok 2013 będąc uprzednio pouczone o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy w którym zataiła kwotę otrzymanych darowizn w wysokości 1000 złotych na prywatny rachunek bankowy

tj. o czyn z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 23.03.2016r. w sprawie o sygn. akt II K 388/15 Sąd Rejonowy w T.:

1. postępowanie karne wobec oskarżonej **J. T.** o czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umorzył, a wydatki poniesione w tej części w sprawie na podstawie art. 632 pkt 2 kpk przejął na rachunek Skarbu Państwa;

2. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej **J. T.** o czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

3. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej **J. T.** o czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

4. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej **J. T.** o czyn opisany w punkcie IV aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

5. na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk, art. 67 § 1 kk przy zastosowaniu

art. 4 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej **J. T.** o czyn opisany w punkcie V aktu oskarżenia wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

6. zasądził od oskarżonej **J. T.** na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100 (sto) złotych i tytułem wydatków poniesionych w sprawie kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

Apelację o tegoż wyroku złożył prokurator, który zaskarżył to orzeczenie w całości na niekorzyść J. T..

Powołując się na przepis art. 427 § 2 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 1 pkt 6 kpk polegającą na nieprawidłowym powołaniu art. 4 § 1 kk w podstawie prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego w punktach 2-5 wyroku, podczas gdy przepis ten powinien być powołany w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonej;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, że zarzucany oskarżonej J. T. w punkcie I aktu oskarżenia czyn charakteryzuje się znikomą społeczną szkodliwością i w konsekwencji umorzeniu postępowania karnego, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu okoliczności sprawy, w szczególności sposób i okoliczności popełnienia czynu, działanie w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, motywacja oskarżonej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem wychowanków Rodzinnego Domu Dziecka w L., powodują, że czyn zarzucany oskarżonej jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu wbrew zebranemu w sprawie materiałowi dowodowemu, że istnieją podstawy do warunkowego umorzenia postępowania karnego przeciwko oskarżonej o czyny określone w pkt II-V aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza całokształtu okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, w szczególności sposób i okoliczności popełnienia czynu, motywacja oskarżonej działającej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wysoki stopień zawinienia i znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu sprzeciwia się zastosowaniu wobec oskarżonej dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania;

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zaś w wypadku nie uwzględnienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonej w punkcie 2-5 wyroku art. 233 § 6 kk w zw z art. 233 § 1 kk w zw z art. 4 § 1 kk oraz wyeliminowanie art. 4 § 1 kk z podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator poparł skargę apelacyjną.

Obrońca oskarżonej wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się być w takim stopniu zasadna, iż w wyniku jej wniesienia zaistniały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu prokuratora należy stwierdzić, iż rzeczywiście Sąd I instancji nie dokonał właściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku (opisanego w punkcie I aktu oskarżenia). Ku przypomnieniu wskazać należy, iż czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk, zdaniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim, „cechował” się znikomą społeczną szkodliwością, dlatego też postępowanie karne w tym zakresie zdecydował się umorzyć w oparciu o treść przepisu art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw z art. 1 § 2 kk.

Zgodnie z treścią przepisu art. 1 § 2 kk nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Z kolei przepis art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości nakazuje brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Przy tym wskazać należy, iż oceny stopnia społecznej szkodliwości dokonywać należy jako oceny całościowej, tak, by nie była ona sumą czy też pochodną ocen częściowych. By mówić o znikomym stopniu społecznej szkodliwości ujemna wartość zachowania oskarżonego winna być atypowa niska i osiągnąć stopień znikomego stopnia społecznej szkodliwości, pomimo realizacji przez niego znamion czynu zabronionego, wówczas bowiem nie ma podstaw do traktowania danego czynu jako przestępstwa.

Zdaniem Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie można mówić o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu, który został przypisany J. T. w punkcie 1 przedmiotowego wyroku. Nie można również uznać, idąc tokiem rozumowania prokuratora, by stopień ten był znaczny.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż oskarżona, by prowadzić przedmiotową działalność, czyli placówkę opiekuńczo-wychowawczą typu rodzinnego dostosowała swój prywatny dom na jej potrzeby, co wiązało się z wzięciem kredytu, by dzieci, mogły w nim zamieszkać, bytować, by stworzyć im dom. Nie można również zapominać o tym, że w placówce tej zawsze było ośmioro dzieci, czasami dziewięcioro. Wysokość ryczałtu, który otrzymywała oskarżona na dzieci (kwota 560 zł na zdrowe dziecko, 820 zł na dziecko

z orzeczeniem niepełnosprawności, od 2012r. kwota 660 zł na zdrowe dziecko, 860 zł na dziecko z orzeczeniem niepełnosprawności) nie wystarczała na zaspokojenie w pełni wszystkich ich potrzeb, utrzymanie placówki. Potwierdzili to zresztą przesłuchani

w charakterze świadków: M. S., B. S., K. T., którzy to także prowadzili takie placówki. Owszem, oskarżona podając numer swego prywatnego konta, na które to wpływały kwoty przekazywane przez J. W. (1) oraz D. B. (była to tylko jedna wpłata) wiedziała, że nie jest to „właściwa droga” uzyskania tych środków (była o tym informowana przez pracownika Starostwa) dążyła do uzyskania korzyści majątkowej, jednak jej główną motywacją było pozyskanie pieniędzy, które pozwoliłyby jej na utrzymanie prowadzonej przez nią placówki oraz spełnienie potrzeb przebywających w niej wychowanków bez konieczności dofinansowywania tej działalności z prywatnych środków. Jednocześnie biorąc pod uwagę całkowite koszty związane z prowadzeniem Rodzinnego Domu Dziecka w L. łączna kwota przekazanych na rzecz tej placówki darowizn w okresie od 2010r. do 2014r. jawi się jako stosunkowo niewielka, nie razi niewyobrażalną wysokością w morzu potrzeb placówki, jak przedmiotowa. Nie bez znaczenia pozostaje tutaj również wewnętrzne przekonanie oskarżonej J. T., która nie traktowała pozyskiwanych od J. W. (1) i D. B. kwot jako własnego przychodu, mimo iż pieniądze wpływały na jej prywatne konto. Przyznała przecież, że za otrzymywane pieniądze od ww. osób przez okres czterech lat zakupywała dla dzieci gry edukacyjne, artykuły szkolne, organizowała wyjazdy, nie wykorzystywała ich na swoje potrzeby, lecz wychowanków

i prowadzonego przez siebie domu dla dzieci. Okazuje się bowiem, że przekazywane przez właściwe instytucje pieniądze dla Rodzinnego Domu Dziecka w L. środki finansowe nie zawsze były wystarczające, J. T. „dokładała” i tak z własnych pieniędzy, by utrzymać dzieci, jak i placówkę (choćby kwestia prywatnego leczenia dzieci, zakupu przyborów dla uczennicy, która chciała zostać fryzjerką, remontów). Zresztą oskarżona przedstawiła szereg faktur dokumentujących zakupy dla dzieci, poczynione remonty i koszty z tym związane. Poza tym podkreślić należy, że

oskarżona nie „robiła tajemnicy” z tego, że otrzymuje pieniądze od przedsiębiorcy J. W. (2), a co więcej składała mu wraz z wychowankami podziękowania za uzyskiwane od niego środki.

Te wszystkie podniesione okoliczności w zakresie wskazanego czynu sprawiają, że nie może być mowy o jego znikomym stopniu społecznej szkodliwości, jak również o tym, by stopień ten był znaczny.

Dlatego też w ocenie Sądu Okręgowego, w zakresie czynu, który zarzucono oskarżonej w punkcie I aktu oskarżenia, należy uznać, iż J. T. czyn w okresie od 26.01.2010 roku do 20.02.2014 roku w T. M.. woj. (...) działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła J. W. (1) oraz (...) s.p. jawna oraz (...) s.c. oraz D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wprowadzając w błąd co do faktycznego posiadacza rachunku bankowego w ten sposób, że wskazała celem przekazania darowizny pieniężnej na rzecz placówki opiekuńczo-wychowawczej (...)

w L. swój prywatny rachunek bankowy nr (...) informując, że jest to rachunek bankowy należących do placówki opiekuńczo-wychowawczej Rodzinnego Domu Dziecka w L. czym wyłudziła:

- w dniu 26.01.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 09.02.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 13.04.2010 roku kwotę 1000 złotych od J. W. (1);
- w dniu 07.05.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 21.06.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 03.08.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 08.09.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna
- w dniu 08.12.2010 roku kwotę 1000 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 23.12.2010 roku kwotę 100 złotych od D. B.;
- w dniu 17.01.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 4.04.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 6.06.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 02.11.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 07.12.2011 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 05.01.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 02.03.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 21.06.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 02.07.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 10.08.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 26.11.2012 roku kwotę 500 złotych od (...) s.c.;
- w dniu 19.12.2012 roku kwotę 1000 złotych od (...) s.c.;

- w dniu 21.05.2013 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 12.12.2013 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;
- w dniu 20.02.2014 roku kwotę 500 złotych od (...) sp. jawna;

a czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 4 § 1 kk.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci przelewów wskazuje na to, iż wskazana w zarzucie (punkt 1 aktu oskarżenia) wpłata darowizny w kwocie 1000 złotych pochodząca od (...) sp. jawna z dnia 10 stycznia 2011 r. w rzeczywistości została dokonana w dniu 17 stycznia 2011 r., wskazana w zarzucie wpłata darowizny w kwocie 100 złotych pochodząca od D. B. z dnia 25 grudnia 2010 r. w rzeczywistości została dokonana w dniu 23 grudnia 2010 r., a nadto że darowizny z dnia 07 maja 2010 roku, 21 czerwca 2010 r., 03 sierpnia 2010 r., 08 września 2010 r., 08 grudnia 2010 r., 17 stycznia 2011 r., 04 kwietnia 2011 r., 06 czerwca 2011 r., 02 listopada 2011 r., 07 grudnia 2011 r., 05 stycznia 2012 r., 02 marca 2012 r., 21 czerwca 2012 r., 02 lipca 2012 r., 10 sierpnia 2012 r., 26 listopada 2012 r. oraz 19 grudnia 2012 r. pochodziły od darczyńcy (...) S.C., jednakże dokonywane były z tego samego rachunku bankowego, co darowizny pochodzące od (...) sp. jawna. Dostrzegł to Sąd I instancji, o czym wspomniał w sporządzonym uzasadnieniu wyroku. Powyższe zadecydowało o konieczności dokonania zmian w opisie czynu, który to Sąd Okręgowy przypisał oskarżonej.

"Wypadek mniejszej wagi" to przestępstwo zawierające wszystkie znamiona typu podstawowego, które jednak zasługuje na łagodniejszą karę ze względu na okoliczności czynu i cechy sprawcy. Przepis przewidujący wypadek mniejszej wagi charakteryzuje się w związku z tym znacznie łagodniejszym, w porównaniu z typem podstawowym, ustawowym zagrożeniem karą.

Przy ocenie znamienia wypadku mniejszej wagi decydują przede wszystkim okoliczności związane z przedmiotem ochrony i stroną przedmiotową czynu, a więc głównie wysokość wyrządzonej w mieniu szkody, a także okoliczności popełnienia czynu (zob. wyr. SN z 3.12.1980 r., V KRN 338/80, OSNPG 1981, Nr 5, poz. 50, wyr. SN z 29.8.1978 r., VI KRN 207/78, OSNKW 1978, Nr 12.)

Zakwalifikowanie określonego zachowania jako wypadku mniejszej wagi jest rezultatem ustalenia, iż zachodzi zespół okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, wśród których wysokość szkody jest tylko jednym z elementów uzasadniających przyjęcie takiego wypadku (zobacz: Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2013-10-28, III KK 129/13).

Mając na uwadze okoliczności przedmiotowo-podmiotowe, o których Sąd szerzej rozważał powyżej należy uznać, iż ww. zachowanie oskarżonej należy traktować właśnie jako wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 286 § 3 kk.

Przestępstwo z art. 286 § 3 kk jest zagrożone karą grzywny, ograniczenia wolności oraz karą pozbawienia wolności do lat 2.

W oparciu także o powyżej poczynione rozważania Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że należy warunkowo umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonej za tak przypisany jej czyn wyczerpujący dyspozycję art. 286 § 3 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 4 § 1 kk.

Sąd podejmując taką decyzję w tym przedmiocie uznał, że należy stosować wobec oskarżonej ustawę Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu (tj. art. 66 kk i art. 67 kk), nie zaś obowiązującą w chwili orzekania, czyli w brzmieniu sprzed 01.07.2016r., bowiem jest ona dla oskarżonej względniejsza, mając na uwadze choćby wymiar okresu próby, czemu dał wyraz w kwalifikacji prawnej czynu, jaki jej przypisał, powołując art. 4 § 1 kk.

Nie można także uznać za zasadny zarzut prokuratora, iż jeśli chodzi o czyny przypisane oskarżonej w punkcie 2-5 wyroku, że ich społeczna szkodliwość jest znaczna. Przeprowadzona prawidłowo przez Sąd I instancji analiza

dowodów bezsprzecznie wskazuje, że przypisane oskarżonej zachowania w tych punktach wyroku wypełnia znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. Niewątpliwym jest, że oskarżona J. T. była zobowiązana do wykazania w przekazywanych do Starostwa Powiatowego oświadczeniach majątkowych uzyskanych kwot darowizn. Jednocześnie J. T. poświadczyła każdorazowo własnoręcznym podpisem zapoznanie się z pouczeniem o odpowiedzialności karnej za podanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, co implikuje możliwość przypisania jej sprawstwa co do czynu z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. Oskarżona tego nie czyniła. Przy czym wskazać należy, że J. T. nie traktowała jako swój dochód tychże kwot, uznawała je za środki przeznaczone na potrzeby prowadzonej placówki, jak i zamieszkujących w niej wychowanków i na taki cel je przeznaczała. Dlatego też trudno mówić o tym, że czyny te należy traktować jako czyny o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, nawet mając na uwadze to, że jest ich cztery.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że zasadna była decyzji Sądu I instancji co do warunkowego umorzenia wobec oskarżonej postępowania o czyny zarzucane jej w punkcie II-V aktu oskarżenia, przypisane w punkcie 2-5 wyroku, które wypełniły dyspozycję art. 233 § 6 kk w zw. z art. 233 § 1 kk. Przy czym Sąd odwoławczy zgodził się z zarzutami prokuratora, że przepis art. 4 § 1 kk winien być „wskazany” w kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, nie zaś w podstawie prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania. Zatem wystarczającym było uznanie, że oskarżona dopuściła się czynów wyczerpujących dyspozycję art. 233 § 1 kk w zw. z art. 233 § 6 kk w zw. z art. 4 § 1 kk. Oczywiście i w tym zakresie Sąd Okręgowy uznał, że obowiązująca w chwili popełnienia tych czynów ustawa Kodeks karny była względniejsza wobec oskarżonej w stosunku do tego brzmienia, jakie ustawa ta ma od 15.04.2016r. Dodatkowo wskazać należy, iż obecnie, tj. od dnia 15.04.2016r. czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 1 kk w zw. z art. 233 § 6 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności od sześciu miesięcy do lat ośmiu. W chwili popełnienia czynów wyczerpujących dyspozycję tychże przepisów ustawy Kodeks karny przez oskarżoną, czyny ten były zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 3. Zatem wobec J. T. obecnie nie byłoby możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania z powodu zaostrzenia kar za te czyny.

Przepis art. 66 § 1 kk, w brzmieniu sprzed 01.07.2015r., stanowi, iż Sąd może umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowe umorzenie postępowania może nastąpić na okres próby, który wynosi od roku do 2 lat (art. 67 § 1 kk).

Przy tym podkreślić należy, że J. T. nie była dotychczas karana, a dotychczasowy sposób jej życia, właściwości i warunki osobiste umożliwiają przyjęcie zapatrywania, zgodnie z którym oskarżona będzie w przyszłości przestrzegała porządku prawnego. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że okoliczności sprawy nie budziły wątpliwości, zaś wina i społeczna szkodliwość czynów jej przypisanych nie były znaczne.

Dlatego też na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk oraz art. 67 § 1 kk sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej za wszystkie przypisane jej czyny na okres próby 2 lat, uznając, że okres ten oraz sama możliwość podjęcia postępowania będzie dla niej wystarczającą motywacją do przestrzegania całokształtu porządku prawnego.

Sąd Okręgowy nie podzielił zatem zapatrywania Sądu Rejonowego, że wystarczający będzie dla J. T. okres próby ustalony na poziomie 1 roku i zdecydował o jego wydłużeniu.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonej, za przypisane jej czyny zabronione „winno być jedno”, a nie odnosić się z osobna do każdego z nich, tak, jak uczynił to Sąd Rejonowy. Takie rozstrzygnięcie jest bardziej czytelne, przejrzyste i odpowiada wymogom jakie stawia przepis art. 413 § 1 pkt 5 i 6 kpk.

Nadto, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw z art. 39 pkt 7 Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, kwotę 1.000,00 zł tytułem świadczenia pieniężnego. Zasądzenie świadczenia pieniężnego na rzecz tej instytucji od oskarżonej, zdaniem Sądu, wpłynie na nią wychowawczo.

Poza tym, na podstawie art. 635 kpk w zw z art. 629 kpk w zw z art. 627 kpk, art. 10 ust 1 i 2 w zw z art. 12 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej 100 złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.